

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **R. P.,** zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2016, č. j. KrÚ 11404/2016/ODSH/11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 25. 1. 2017, č. j. 52 A 43/2016 – 81,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Žalobci **se vrací** přeplatek na soudním poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacen na účet č. X do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.
Přehled dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend, oddělení přestupků (dále též „správní orgán prvního stupně"), ze dne 25. 11. 2015, č. j. OSA/P-

971/15-D/31, byl žalobce uznán vinným tím, že dne 9. 6. 2015 okolo 20:52 hodin řídil osobní motorové vozidlo zn. Škoda Superb, RZ: X, mimo obec na dálnici D11, u km. 71, směr Hradec Králové, nedovolenou rychlostí 169 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 % jel rychlostí 163 km/h, čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h o 33 km/h. Žalobce tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), mimo obec o 30 km/h a více, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. téhož zákona. Správní orgán prvního stupně za tento přestupek žalobci podle § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích"), a § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, uložil pokutu ve výši 3.000 Kč, a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud předně konstatoval, že žalobce neuvedl žádnou z žalobních námitek ve správním řízení, ale veškerou argumentaci předestřel právě až v žalobě. Žaloba tak nesměřuje proti rozhodnutí žalovaného, ale spíše napadá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce se tímto způsobem vyhnul posouzení svých námitek ve správním řízení, neboť „vynechal" institut odvolání, resp. pouze formálně podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v blanketní formě. Tento postup vypovídá o účelovém jednání žalobce. Dále krajský soud připomněl, že v takové situaci není jeho povinností reagovat na každou dílčí námitku žalobce a obsáhle ji v odůvodnění rozsudku vyvracet, avšak musí se vypořádat s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako celku.

[5] Krajský soud se zabýval námitkami žalobce směřujícími proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z pohledu, zda odvolací správní orgán v rámci omezeného revizního přezkumu v odvolacím řízení mohl, resp. měl zjistit při přezkumu v odvolacím řízení existenci některé z vad uvedených v žalobě. Rozhodným hlediskem pro posouzení zákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, a že se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti.

[6] Postup správního orgánu prvního stupně i žalovaného podle krajského soudu odpovídal platné právní úpravě a jejich rozhodnutí jsou přezkoumatelná. Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, žalobní tvrzení přitom nejsou způsobilá správnost a zákonnost správních rozhodnutí v dané věci zpochybnit.

II.
Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel je přesvědčen, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Stěžovatel mj. v žalobě namítal, že správní orgán prvního stupně porušil zásadu presumpce neviny, jestliže bez dalšího upřednostnil tvrzení policistů před tvrzením stěžovatele. Stěžovatel též argumentoval tím, že policisté nebyli vyslechnuti jako svědci, ale byli „vytěženi“ pouze formou písemného dotazu správního orgánu prvního stupně. Takový postup je nadto ojedinělý a v rozporu s dosavadní správní praxí.

[9] Krajský soud se s těmito žalobními námitkami podle stěžovatele nevypořádal. Dále ani nereagoval na důkazní návrh stěžovatele obsažený v žalobě, podle kterého se měl krajský soud dotázat Krajského ředitelství policie Královehradeckého kraje na to, zda je vyžádání písemného vyjádření od příslušníků Policie České republiky standardním krokem.

[10] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nevypořádal jeho námitky směřující proti odůvodnění uložené sankce. I v tomto směru je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatel dále pro případ, že by Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z uvedeného důvodu neshledal, poukazuje na to, že správní orgán prvního stupně náležitým způsobem nezdůvodnil, proč sankci neuložil na samé spodní hranici, tj. ve výši 2.500 Kč, a naopak žalobci uložil pokutu o 500 Kč vyšší. U žalobce nebyla dána žádná přitěžující okolnost, naopak správní orgán prvního stupně zmiňoval dvě polehčující okolnosti. Proto je nutno trvat na tom, že uložená pokuta je nezákonná a zdůvodnění její výměry je nepřezkoumatelné. Správní orgán prvního stupně rovněž při stanovení konkrétní výměry pokuty nezohlednil všechna zákonná kritéria, což bylo jeho povinností. Krajský soud nevzal tyto okolnosti v potaz a nepostupoval správně, když rozhodnutí žalovaného pro tyto tvrzené vady nezrušil a nepodložil svoje úvahy žádnými argumenty.

[11] Další okruh kasačních námitek stěžovatele se týká měření rychlosti. Stěžovatel již v průběhu správního řízení obsáhle namítal, že použitý rychloměr nebyl v době měření ověřen, resp. nebyl řádně a v souladu s návodem k obsluze kalibrován. Stěžovatel uváděl, že u služebního vozidla došlo v mezidobí od posledního ověření rychloměru k výměně pneumatik, dále že tyto pneumatiky byly v době měření podhuštěné, osádku služebního vozidla tvořili čtyři policisté a měření probíhalo na nepřípustně dlouhém úseku (230 m místo 200 m, na které byl rychloměr nastaven). Všechny tyto okolnosti měly podle stěžovatele podstatný vliv na metrologické vlastnosti použitého měřícího zařízení. Krajský soud se ztotožnil s postupem správních orgánů a vycházel z vyjádření policistů k provedenému měření ve formě úředního záznamu. Stěžovatel konstatuje, že krajský soud pochybil, když svá skutková zjištění opřel toliko o předmětný úřední záznam. Tento podklad k prokázání rozhodujících skutečností dle konstantní judikatury nepostačuje.

V daném případě nebylo provedeno dostatečné dokazování. Stěžovatel poukazoval na to, z jakých důvodů nebyl návod k obsluze rychloměru dodržen, resp. z jakých důvodů došlo k zániku jeho ověření. Proto bylo povinností správních orgánů pochybnosti o skutkovém stavu věci odstranit. Úvahy krajského soudu jsou v tomto směru nesprávné. Stěžovatel nemusí být odborník, aby mohl posoudit, že měření neprobíhalo správně, neboť měřený úsek byl dle videozáznamu dlouhý 230 m. Měřící zařízení přitom mohlo měřit rychlost pouze na úseku dlouhém 200 m, z toho je tedy zřejmé, že pozbylo metrologické vlastnosti a tím i ověření. Krajský soud tuto námitku nevypořádal dostatečně, neboť se bez dalšího ztotožnil s úvahou žalovaného, podle níž „*zmocněnec uvedeného není znalcem v příslušném oboru*." Pochybením v této souvislosti je podle stěžovatele i to, že se k této konkrétní námitce vyjadřoval až žalovaný ve svém rozhodnutí. Takový postup měl krajský soud shledat jako nepřípustný, neboť žalovaný by mohl změnit či doplnit odůvodnění správního orgánu prvního stupně pouze tehdy, pokud by měl takový postup oporu ve výrokové části rozhodnutí žalovaného, k čemuž ovšem nedošlo. Stěžovatel byl tímto postupem též zkrácen na možnosti se odvolat.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu a v podrobnostech odkázal na své vyjádření k žalobě, které je součástí soudního spisu na č. l. 52 až 55.

III.
Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

IIIa. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Stěžovatel je toho názoru, že krajský soud se nevypořádal s řadou jeho námitek, popř. se s některými z nich vypořádal nedostatečně. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, resp. jiná vada řízení před krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., je vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by to stěžovatel sám nenamítal.

[16] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). S tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25).

[17] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu uvádí Nejvyšší správní soud následující. Není pravdou, že by se krajský soud žalobními námitkami (jejichž nevypořádání vytknul stěžovatel) nezabýval. Krajský soud uvedl, že svá tvrzení stěžovatel neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl, a namítal je teprve v řízení před soudem. Přestože krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku poznamenal, že tento postup považuje za účelovou a nepřípustnou procesní strategii právního zástupce stěžovatele, jeho námitkami se věcně zabýval. Byť si lze představit podrobněji zdůvodněnou argumentaci, nezpůsobuje způsob vypořádání žalobních námitek, zvolený krajským soudem, nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše uvedenou judikaturou. Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na více místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti prakticky nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 – 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 – 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 – 37).

[18] V této souvislosti Nejvyšší správní soud rovněž pro úplnost poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu, ve kterém byla řešena otázka, z jakých důvodů lze odmítnout v žalobě poprvé přednesená tvrzení, jež zpochybňují zjištěný skutkový stav, jakož i jak zacházet s novými důkazními návrhy, pokud žalobce v předchozím správním řízení o přestupku zůstal pasivní. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl následující: „*Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit*“ (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71). Krajský soud při vydání napadeného rozsudku postupoval způsobem, který odpovídá zásadám dle citovaného judikátu (jak je upřesněno níže).

[19] Konkrétně k námitce, že příslušníci Policie České republiky provádějící měření rychlosti nebyli v dané věci vyslechnuti a správní orgány bez dalšího přijaly jejich písemné

vyjádření, aniž by se zabývaly věrohodností námitek stěžovatele, se krajský soud obsáhle vyjádřil. Zdůraznil, že ničím nepodložená tvrzení stěžovatele (o obsazení policejního vozidla čtyřmi osobami, o podhuštěných pneumatikách tohoto vozidla aj.) nebyla schopna vyvolat důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu, resp. o správnosti provedeného měření rychlosti. K provedení výslechu policistů neshledal krajský soud žádný relevantní důvod (viz zejm. str. 11-13 napadeného rozsudku). Námitky stěžovatele nepřesahovaly rovinu vlastního tvrzení stěžovatele a krajský soud neshledal existenci dalších okolností, které by byly způsobilé stěžovatelova tvrzení prokázat. Nejvyšší správní soud s uvedenými závěry krajského soudu souhlasí a nepovažuje tak tuto kasační námitku za důvodnou.

[20] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že chápe skeptické hodnocení věrohodnosti a důvodnosti žalobních tvrzení ze strany krajského soudu. Z úřední činnosti je totiž patrné, že zástupce stěžovatele současně zastupuje desítky dalších přestupců a velmi často užívá ve svých podáních správním soudům „typizované“ všeobecné námitky, které takřka mechanicky opakuje. Takovou námitkou je v projednávaném případě např. námitka týkající se výměny pneumatik na služebním vozidle (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 – 41). Zpravidla se též jedná o věci, kde je přestupce (resp. jeho zmocněnec) ve správním řízení prakticky nečinný. Takové jednání je na samé hranici zneužití práva; obecným a opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti.

[21] Jak plyne z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, nečinnost žalobce ve fázi správního řízení či předkládání „typizovaných“ tvrzení automaticky neznamená, že by se správní soudy nemusely jeho později formulovanými žalobními či kasačními námitkami vůbec zabývat. Je ale přirozené, pokud správní soudy při hodnocení věrohodnosti a důvodnosti takových typizovaných tvrzení vezmou v úvahu okolnosti, které jsou jim známé z jejich úřední činnosti. V takové situaci také nemůže být překvapivé, pokud „typizované“ námitky, na něž již v minulosti judikatura odpověděla, budou vypořádány velmi stručně, s ohledem na princip hospodárnosti řízení a často právě odkazem na předchozí judikaturu, která tuto „typizovanou“ námitku již dostatečně vypořádala. Je také logické, že takové námitky nebudou v mnoha případech způsobilé vyvolat pochybnosti o zjištění skutkového stavu věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Nelze se též dost dobře vyhnout ani úvahám, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí, účelového jednání či dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla právě až po nabytí jistých zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních a soudních řízeních vystupovala (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016 – 31, nebo usnesení téhož soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 6 As 48/2016 – 20, a dále ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 130/2012 – 10, či některá z mnohých rozhodnutí Ústavního soudu, např. usnesení ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12).

IIIb. Opomenutí důkazních návrhů krajským soudem a nezákonnost uložené sankce

[22] Stěžovatel dále uvádí, že se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nezabýval všemi důkazními návrhy obsaženými v žalobě. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že krajský soud na str. 15 napadeného rozsudku výslovně konstatoval, že „*považoval v dané věci skutkový stav věci za dostatečně zjištěný a nedospěl k závěru, že by bylo třeba provádět jakékoliv žalobcem, resp. jeho zástupcem, navržené doplnění dokazování*.“ Byť je tento závěr stručný a krajský soud se výslovně návrhem stěžovatele na provedení důkazu dotazem na Krajské ředitelství policie Královehradeckého kraje nezabýval, nepovažuje Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Krajský soud srozumitelně osvětlil, že nepovažuje za potřebné provádět dokazování nad rámec toho, co bylo zjištěno ve správním řízení. Odůvodnil také, proč považoval skutkový stav věci v daném případě za náležitě zjištěný, v tomto směru lze odkázat především na str. 6 a násl. napadeného rozsudku. Krajský soud tedy dostál požadavkům, které vyplývají z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71.

[23] Další okruh kasačních námitek stěžovatele směřuje proti odůvodnění uložené sankce a proti tomu, jak se s žalobními námitkami v tomto ohledu vypořádal krajský soud (viz odstavec [10] výše). Není pravdou, jak tvrdí stěžovatel, že krajský soud se touto otázkou dostatečným způsobem nezabýval. Krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti zdůvodnění uložené sankce ze strany správních orgánů vypořádal na str. 14 napadeného rozsudku. Uvedl, že se neztotožňuje s žalobní námitkou ohledně porušení zákazu dvojího přičítání. K takové situaci podle názoru krajského soudu v případě stěžovatele nedošlo, správní orgán prvního stupně vzal v potaz všechny relevantní okolnosti týkající se osoby stěžovatele a spáchaného přestupku, jeho úvaha (v souvislosti s uloženou sankcí a s její výměrou) je naprosto dostačující a nijak nevybočuje z mezí volného správního uvážení i z dosavadní správní praxe.

[24] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že správní orgán prvního stupně zdůvodnil výši uložené sankce ve svém rozhodnutí dostatečně. Stěžovatel toliko v obecné rovině namítá, že nebyla zohledněna veškerá kritéria pro stanovení výměry sankce, avšak již neuvádí, jaké konkrétní okolnosti měl správní orgán prvního stupně v daném případě ještě zvážit. Výše sankce, kterou správní orgán prvního stupně stanovil v dolní polovině zákonem stanovené sazby, odpovídá typové závažnosti daného protiprávního jednání, jelikož stěžovatel přesáhl povolenou rychlost o 33 km/hod, čímž nepochybně vážně ohrozil bezpečnost silničního provozu. Správní orgány v této věci nepřekročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016 – 36).

IIIc. Námitky směřující proti správnosti měření rychlosti vozidla stěžovatele

[25] Další kasační argumentace stěžovatele se týká měření rychlosti, které podle něj proběhlo chybně.

[26] Ani tyto kasační námitky neshledává Nejvyšší správní soud důvodnými. Podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011,

č. j. 1 As 42/2011 – 115). Tak tomu je v nyní projednávané věci. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, kde uvedl, že „*oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován*.“ Také v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.

[27] Námitka, že rychlost vozidla stěžovatele byla měřena na úseku dlouhém 230 m namísto 200 m, a v důsledku této okolnosti pozbylo měřící zařízení své metrologické vlastnosti, není důvodná. Rychloměr byl ověřen Autorizovaným metrologickým střediskem a obsluhoval jej policista proškolený k jeho obsluze (viz dále i odstavec [28]). Spáchání přestupku stěžovatelem je dále patrné především z videozáznamu pořízeného zasahujícími policisty dne 9. 6. 2015. Z tohoto videozáznamu vyplývá, že rychlost vozidla stěžovatele byla měřena na úseku dlouhém 200 m, jak je patrné z číselných údajů ukazujících ujetou vzdálenost na počátku a na konci měření. Nejvyšší správní soud došel zhodnocením relevantních částí správního spisu ke stejnému závěru jako správní orgány a krajský soud, tedy že v dané věci byl řádně zjištěn skutkový stav tak, aby mohl být stěžovatel bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Podklady založené ve správním spise vylučují pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu. Pakliže by použitý rychloměr pozbyl metrologické vlastnosti, jak tvrdí stěžovatel, nedošlo by ke změření rychlosti jeho vozu a k zadokumentování předmětného přestupku. Stěžovatel ani jeho zástupce nejsou odborníky na měření rychlosti a uplatněná námitka po obsahové stránce nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení stěžovatele a zároveň zde nejsou další okolnosti, které by toto tvrzení byly způsobilé prokázat, jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše.

[28] Poukazoval-li stěžovatel na nedostatečnost provedeného dokazování, Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedené a doplňuje, že stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Ve správním spisu se nachází vedle fotodokumentace prokazující překročení nejvyšší dovolené rychlosti stěžovatelem (viz č. l. 9), ověřovací list měřícího zařízení (viz č. l. 7) a potvrzení o proškolení policisty, který rychlost měřil (viz CD založené na č. l. 6). Správní orgány se ve svých rozhodnutích důkladně (na podkladě správního spisu) zabývaly otázkou, zda stěžovatel předmětný přestupek spáchal, přičemž listiny založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku stěžovatelem (k tomu srov. např. již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, a dále rozsudek téhož soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35 atp.). Z provedeného dokazování žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly. Potenciální nepřesnost měření je navíc při rychlostech nad 100 km/h zohledněna v odchylce ± 3 %, kvůli níž správní orgán bez dalšího odečítá od naměřené rychlosti příslušnou hodnotu. To

rychlost ve prospěch řidiče redukuje a umožňuje to reflektovat eventuální drobné technické nedostatky měření.

[29] Stěžovatel se sice svými tvrzeními snažil zjištěný skutkový stav zpochybnit, avšak Nejvyšší správní soud zde souhlasí s krajským soudem, že jeho námitky zůstaly v rovině ničím nepodloženého tvrzení, které je možno označit za zcela nevěrohodné. Správní orgán prvního stupně nadto dotazem na Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje ověřil, že osádku služebního vozidla tvořili pouze dva policisté (jak vyplývá i z úředního záznamu o přestupku stěžovatele ze dne 10. 6. 2015, ve správním spise založeném na č. l. 4), stav pneumatik tohoto vozidla byl v pořádku a před jízdou byl řádně zkontrolován, a dále že dne 15. 5. 2015 proběhla kontrola technického stavu služebního vozidla i měřícího zařízení, která neodhalila na vozidle či rychloměru žádné závady a nedostatky (viz listiny založené ve správním spise na č. l. 26 až 28). Kromě toho se jedná o „typizované" námitky, dostatečně nepodložené konkrétními skutkovými tvrzeními a okolnostmi a v určitých modifikacích opakovaně bezúspěšně užívané žalobci, kteří jsou zastupováni zpravidla týmž zástupcem (k tomu viz odstavce [20] a [20] výše). Za tohoto stavu věci nebyla tvrzení žalobce způsobilá vyvolat důvodné pochybnosti o průběhu skutkového děje a o správnosti měření rychlosti vozidla stěžovatele v daném místě a čase. Závěry správních orgánů mají v daném případě oporu ve správním spise a nebylo proto potřebné dokazování doplňovat.

[30] Podle § 3 správního řádu mají správní orgány povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný i správní orgán prvního stupně, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že stěžovatel se předmětného dopravního přestupku dopustil. Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že i krajský soud postupoval správně, pokud neshledal důvod provádět ve věci další dokazování, neboť v daném případě by to bylo nadbytečné a stěžovatel (resp. jeho zástupce) sledoval svými důkazními návrhy pouze obstrukční cíle.

IIId. Námitka nepřípustné změny rozhodnutí v odvolacím řízení

[31] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti namítá, že žalovaný nebyl oprávněn korigovat či doplnit odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť takový postup postrádá oporu ve výrokové části rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud k tomu nejprve uvádí, že dle konstantní judikatury tvoří řízení před správním orgánem prvního stupně a řízení odvolací jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, č. j. 5 As 166/2015 – 19, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 68/2016 – 28, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009 – 99). Lze tak považovat za dostačující, jestliže jsou námitky účastníka vznesené a opomenuté v řízení v prvním stupni vypořádány v rámci odvolacího řízení. Odvolací správní orgán však nemůže napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se [srov. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu]. K takové situaci ovšem v případě stěžovatele nedošlo. Správní orgán prvního stupně se s jeho námitkami, a to se všemi, vypořádal zejména na str. 5 svého rozhodnutí, kde uvedl, že „*vyjádření zmocněnce (viz výše) považuje správní orgán ve všech jeho bodech za liché*". Žalovaný poté přezkoumával rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na základě blanketního odvolání, které

postrádalo konkrétní námitky. Žalovaný proto nikterak nepochybil, když výše uvedenou stručnou argumentaci správního orgánu prvního stupně rozvedl a k námitce stěžovatele, že měřící zařízení pozbylo metrologické vlastnosti, neboť měřený úsek byl nepřípustně dlouhý, se v odůvodnění svého rozhodnutí konkrétně a obsáhleji vyjádřil. Ani tato námitka stěžovatele tedy není důvodná.

IV.
Závěr, náklady řízení a vrácení přeplatku na soudním poplatku

[32] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou, neboť nepřisvědčil žádné z uplatněných námitek. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[34] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že usnesením ze dne 8. 2. 2017, č. j. 1 As 54/2017 – 15, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě sedmi dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Stěžovatel výzvu vyslyšel a dne 22. 2. 2017 na účet soudu složil požadovanou platbu, čímž splnil poplatkovou povinnost podle položky č. 19 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Stěžovatel však poté ve stejné věci bez právního důvodu složil na účet soudu částku 5.000 Kč znovu, a to dne 7. 3. 2017.

[35] Podle § 10 odst. 1 věta druhá zákona o soudních poplatcích „[b]*ylo-li na poplatku zaplaceno více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek*.“

[36] Nejvyšší správní soud podle výše citovaného ustanovení zákona o soudních poplatcích ve výroku IV. tohoto rozsudku rozhodl, že stěžovateli vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 5.000 Kč v přiměřené lhůtě třiceti dnů, a to na účet, ze kterého předmětnou platbu přijal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu